

PLEVEL MEZI PŠENICÍ

Mat 13,24-30

kázání ze soboty 6. 6. 2015 – br. Michal Balcar

Úvod

Musím přiznat, že nejsem nejlepší zemědělec. Vlastně jediná rostlina, kterou jsem vypěstoval od semínka k plodu, je ředkvička. Ještě předtím, než s despektem zhodnotíte mé zahradnické schopnosti, musím zdůraznit, že se jednalo o vynikající ředkvičku. Pokud jsem ovšem věnoval nějaké zahradnické činnosti svůj čas, pak to bylo plení. A musím říct, že jsem plení z duše nesnášel. Sedět hodiny u záhonku a vytrhávat rostlinky, které se tomu velmi výrazně vzpírají, bylo tak otravné. Plevel má navíc tu nemilou vlastnost, že se utrhně v půlce a kořeny zůstanou v zemi. Jednoduše nechce ven. Z toho důvodu docela dobře rozumím Ježíšovu zemědělskému podobenství, které chceme dnes studovat.

Matouš 13,24-30

Předložil jim jiné podobenství: „S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden člověk zasal dobré semeno na svém poli. Když však lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasej plevel do pšenice a odešel. Když vyrostlo stéblo a nasadilo na klas, tu se ukázal i plevel. Přišli sluhové toho hospodáře a řekli mu: ‚Pane, cožpak jsi nesejal na svém poli dobré semeno? Kde se vzal plevel?‘ On jim odpověděl: ‚To udělal nepřítel.‘ Sluhové mu řeknou: ‚Máme jít a plevel vytrhat?‘ On však odpoví: ‚Ne, protože při trhání plevele byste vyrvali z kořenů i pšenici. Nechte, ať spolu roste obojí až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.‘“

Poznámky

Toto podobenství zaznamenává pouze Matouš, žádná jiný evangelista. Je jedno ze dvou, která má také výklad (v. 37-43), proto nemusíme tápat, kdo je kdo. Víme, že hospodář je Kristus a nepřítel ďábel. Také víme, že pšenice jsou synové království a plevel synové zlého.

Kdo jsou synové království a kdo synové zlého

Klíčová otázka výkladu ovšem zní. Jak je poznáme? Kde vede dělící linie mezi syny království a syny zlého? Je zřejmá? Je jasná? Jsou to věřící a nevěřící? Křesťané a věřící ostatních náboženství? Adventisté a všichni ostatní? Nebo může být dokonce plevel i uvnitř adventistické církve? Nebo můžeme zúžit naše chápání až tak hluboce, že plevel může být uvnitř nás? Kdo z nás by měl tolik odvahy, že by se postavil tady nahoře na stupínek a řekl všem ostatním: „Já jsem čistá pšenice!“? Najít dělící linii mezi pšenicím a plevelem je pro nás lidi velmi nesnadné, spíš nemožné a nakonec i jedno z významných poselství, které tento text přináší je, že není našim úkolem rozlišovat, kdo je pšenice a kdo je plevel.

Boží království a svět

Ach, to by byl ten nejpříjemnější výklad. Synové království jsme my křesťané a synové zlého, to je svět kolem nás. Jenže na počátku podobenství Ježíš přece mluví o tom, že se jedná o Božím království a posléze zase, že se jedná o svět. Možná že pro něho mezi nimi není tak ostrá dělící linie jako pro nás. Ježíš nevnímal nějaký výrazný rozdíl mezi lidmi, kteří jsou náboženštití a těmi ostatními. Dokonce podobenství naznačuje že spravedliví a ti, kdo se dopouštějí nepravosti jsou prorostlí a kdyby zahynuli ti zlí, zahynou i ti dobří. To dává dobře smysl i v tom případě, že se jedná o dobré símě a zlé símě, které je zaseté v nás. Až při skonání věku bude dělící linie mezi zlým a dobrým jasná, dnes tomu tak není.

Co je našim úkolem?

Co po nás Ježíš v tomhle podobenství vlastně chce? Obsahuje jediný přímý a jasný rozkaz. "Kdo má uši, slyš!" Podobenství taky jasně vymezuje, co není našim úkolem a co je úkolem andělů – vybírat z království pohoršení a ty, kdo činí nepravost. I sami andělé budou moci tento úkol vykonat až při skonání věků. Naším úkolem je poslouchat, naslouchat, snažit se porozumět Božímu slovu a sobě navzájem. Vždyť můj bližní, kterého považuji za jasný plevel, může ve skutečnost být opravdovou pšenicí, kterou nevidím. Proto jsme vyzýváni k naslouchání.

Duchovní dar rozpoznávání chyb druhých.

Jedna naše kamarádka, manželka kazatele, dostala od jedné sestry ve sboru dopis, který začínal slovy: „mám duchovní dar rozpoznávání chyb druhých“. Poté následoval výčet všeho, co dělá špatně a měla by dělat jinak. Zdá se, že se jedná o velmi častý duchovní dar, zatímco dar rozpoznávání chyb vlastních je velmi vzácný. Hospodin nikoho – opakuji *nikoho* - z nás nepovolává, aby byl vyšetřujícím komisařem ve sboru. Nikdo není povolán, aby zkoumal životy druhých, aby v nich slídl, aby zveřejňoval jejich prohřešky a aby nad nimi vynášel soud.

Jak to skončí

Jednoduchá a možná jasná věc, kterou naše podobenství říká je, že při skonání věků budou dvě skupiny lidí. První shoří v ohnivě peci, druzí zazáří jako slunce v království svého Otce. Zahrádka, na které jsem trpěl, byla krásná. Ne mojí zásluhou, ale zásluhou mojí maminky. Ona s péčí pěstovala sladkou mrkev, hrášky, bylinky, ale i afrikány, jičiny a růže. Narozdíl ode mě svou zahrádku milovala. Bůh také miluje své pole. Miluje plevel i pšenici a přeje si, aby každá rostlina byla užitečnou pšenicí. Nakonec přijde, aby svou pšenici sklídl a s lítostí spálil plevel. Kéž by to bylo brzy!